

[Melchior]

de syge, de ulykkesramte og de fødende med ind. Dem havde jeg nu ikke nævnt. Det er vel heller ikke nogen naturlov, at disse beløb skal være identiske, og at deres udvikling skal være det. Jeg talte faktisk kun om arbejdsløshedsdagpengene, og jeg talte ikke om at nedsætte dem, men jeg talte om måske at bremse deres stigningstakt, således at der kommer færre situationer af den art, som vi alle oplever. Jeg er sikker på, at også arbejdsministeren oplever det, at folk siger: hvis ikke jeg kan få dette her udenom – om det er en taxachauffør, eller det er en leverandør eller en håndværker – kan det slet ikke betale sig for mig at arbejde. Vi må erkende, at der er mangfoldige tilfælde, hvor forskellen mellem arbejdsløshedsdagpengene, som jeg ikke misunder nogen, og arbejdsindtægten er blevet så indsnævret, at det også her kan være rimeligt at sige: skulle der mon ikke bremses op? Det var blot det spørgsmål, jeg rejste.

Så sagde socialdemokratiets ordfører, at det forslag, som hr. Erhard Jakobsen redegjorde for, ikke så lidt ligner det, som hr. Poul Schlüter både i sit første og sit andet indlæg har omtalt, ligesom fremskridtspartiet og andre partier har været inde på lignende tanker. Hr. Kjeld Olesen har regnet det ud til at koste 6 mia kr., men det er jo ikke hele regnestykket. Det skal jo træde i stedet for noget andet. Det, der er vort sigte, er at bremse varepriserne ved at bremse virksomhedernes omkostninger. En mindre udbetaling vil jo også spare det offentlige for lønforhøjelser, som så gives som skattelettelser i stedet for. Man kan ikke nøjes med den ene side af regnestykket og ikke regne det andet med, nemlig hvor meget der spares på den anden konto, og da tror jeg nok, det er et noget mere kompliceret regnestykke. Vi har stillet spørgsmål allerede nu, skønt udvalget ikke er trådt sammen endnu, for at få dette nærmere belyst og beregnet.

Må jeg så slutte med at henvende mig til statsministeren og sige, at statsministeren havde en slutningsvignet på sin tale – øvrigt en dejlig både veloplagt og egentlig varm og bestemt moderat tale – om moren, som havde gjort sin pligt og nu kunne gå, men det agtede statsministeren ikke at gøre. Det skyldes nok mere et tilfælde, at jeg er vidende om, at den mor, der her er tale om, oprindeligt faktisk har været en mur. Det lyder skørt,

men det er rigtig nok. Det stammer faktisk fra »En Skærsommernatsdrøm«, og Shakespeare har dér i håndværkernes eget skuespil i skuespillet en talende mur, og udtrykket stammer altså fra ordet »wall«. »Thus Wall away doth go«, har jeg lige slået efter at der står i »En Skærsommernatsdrøm«. Det er blevet oversat til Mauer på tysk og misforstået af Schiller som Maurer eller Mohr, og så er det altså også vandret ind i dansk til noget med en mor, der skal gå, fordi han har gjort sin pligt.

Jeg vil sige, at regeringen forekommer os lidt lovlig muragtig, en lille smule forstenet. Jeg ville ønske, at det var en lidt mere bevægelig mur, som altså hos Shakespeare, at der måske kunne gro lidt vedbend op ad denne mur, at den måske oven i købet kunne begynde at tale og måske endda tale med nogle andre og ikke kun med sig selv. Jeg tænker her på andre partier, som regeringen jo ved plejer at være til at tale med.

Jeg tror, at hvis regeringen var noget mindre forstenet, kunne den have nogle af de visioner, der fik statsministeren og udenrigsministeren til i fjor efterår at tale om en historisk begivenhed i dansk politik, som denne regeringsdannelse jo også i hvert fald på papiret var og er. Leg lidt med det som Shakespeare, der kunne lade en mur tale. Kom frem med visionerne og udnyt befolkningens redebonhed til at forstå, at utraditionelle metoder, også hvis de i første omgang ser ud til at gå ud over den samme befolkning, vil være til at leve med.

Vi så hellere det, end at statsministeren står, som Luther stod i rigsdagen i Worms, nogle årtier før Shakespeare blev født, og sagde: »Her står jeg, jeg kan ikke andet. Gud hjælpe mig. Amen.« Jeg tror, at denne regering skal kunne andet og mere end det meget traditionelle, den her præsterer. Og når man bliver ved med at fritte os om, hvad vi ville have gjort, er en del af sandheden jo den, at vi muligvis ville have gjort det samme, for vi ville heller ikke have haft fantasi til mere. Men dette med avancestoppet, disse portioner og disse rådighedsbeløb er jo et traditionelt mønster, og jeg tror, at havde man spurgt enhver politiker, enhver journalist og enhver student: hvad ville du gøre i den situation? var det blevet noget lignende. Det er ikke båret af det vingesus, som et socialdemokratisk-liberalt samarbejde for